

Cassian stál na cvičišti a snažil se nezírat na prázdný vchod.

Nesta nepřišla na snídani. Nechal to plavat, protože nepřišla ani na večeri, ale to proto, že ležela v posteli a nevěděla o světě. A byla nahá. Nebo skoro nahá.

Když nahlédl do její komnaty, nic neviděl – alespoň ne něco, co by jeho mozek naprosto odrovnalo –, ale její holá ramena dost naznačovala. Uvažoval o tom, že ji probudí a přesvědčí ji, aby se najedla, ale Dům zasáhl.

Vedle dveří jejího pokoje se objevil táč plných prázdných talířů.

Jako kdyby mu Dům ukazoval, kolik přesně toho snědla. Jako kdyby byl Dům *brdý*, že ji přiměl se pořádně najíst.

„Dobrá práce,“ zamumlal do vzduchu a táč zmizel. Cassian si v duchu poznamenal, že se na to má Rhyse zeptat – jestli má Dům vlastní vědomí. Vladař se o tom během pěti set let slovem nezmínil.

Když si představil, kolik oplzlostí prováděl u sebe v ložnici, v koupelně – do prdele, v tolika pokojích –, a Dům ho přitom *pozoroval*... Ať ho Kotlík uvaří *zaživa*.

A tak nechal Nestu prospat snídani a doufal, že jí Dům přinejmenším dopraví jídlo do komnaty. Znamenalo to však, že netušil, kdy se Nesta objeví. Včera s ním uzavřela dohodu a on sem dnes přišel, aby zjistil, jestli se s ním aspoň setká. Aby dokázala, že včerejšek nebyl jen šťastná náhoda.

Minuty ubíhaly.

Možná byl blázen, když se opájel nadějí. Když si myslel, že by jedna lekce mohla postačit...

Ze schodiště za vchodem se ozvaly tlumené kletby. Každé zavržení bot naznačovalo pomalé kroky.

Čekal se zatajeným dechem, zatímco se s klením přibližovala. Píd' za pídí. Jako kdyby jí výstup po schodech trval celé věky.

Vtom se objevila. Opírala se rukou o stěnu a na tváři měla tak nešťastný výraz, že se Cassian dal do smíchu.

Nesta se zamračila, ale on jen prohodil: „Mělo mi to dojít.“ Samou úlevou se mu málem podlomila kolena.

„Co ti mělo dojít?“ Zastavila se pět stop před ním.

„Že přijdeš pozdě, protože tě všechno bolí, takže nemůžeš vyjít schody.“

Ukázala na dveře. „Dostala jsem se sem, nebo ne?“

„To je pravda.“ Mrkl na ni. „Budu to brát jako součást tvé rozcvičky, při které sis uvolnila svaly na nohou.“

„Musím si sednout.“

„Chceš riskovat, že znovu nevstaneš?“ Zakřenil se. „Ani náhodou.“ Kývl k místu vedle sebe. „Protáhni se.“

Něco zabručela, ale zaujala postoj.

A když jí Cassian začal radit s pohyby, poslouchala.

O dvě hodiny později z Nesty pot jen lil, ale alespoň už ji nebolelo tělo. *Potřebuješ dostat ze svalů kyselinu mléčnou, která způsobuje bolest*, vysvětlil jí Cassian, když si první půlhodinu v jednom kuse stěžovala. Ať to znamenalo cokoli.

Ležela na černé podložce a znovu lapala do dechu, zatímco hleděla na oblohu. Bylo podstatně chladněji než včera a kolem cvičiště sem tam proplouly cáry mlhy.

„Kdy mě přestanou bolet svaly?“ zeptala se udýchaně Cassiana.

„Nikdy.“

Otočila k němu hlavu. Na větší pohyb v tu chvíli nejspíš neměla. „*Nikdy?*“